Lieta Nr.A420279716
Lietas arhīva Nr. AA43-1418-17/15
ECLI:LV:ADAT:2017:1220.A420279716.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017.gada 20.decembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnesis referents M.Birzgalis,
tiesneši K.Berķis un L.Paegļkalna

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2016.gada 16.maija lēmuma Nr.576 atcelšanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) Personu statusa kontroles nodaļas 2015.gada 2.aprīļa lēmumu Nr.1652 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējai /pers. A/ atņemta Latvijas pilsonība. Pieteicēja apstrīdēja sākotnējo lēmumu pārvaldes priekšniekam.

[2] Ar Pārvaldes priekšnieka 2016.gada 16.maija lēmumu Nr.576 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Ņemot vērā, ka pieteicēja ir ieguvusi Izraēlas pilsonību un Pilsonības likumā noteiktajā termiņā nav atteikusies no Latvijas pilsonības, kā arī Latvijas pilsonība atbilstoši Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas 1., 2., 3., 4. un 6.punktam pieteicējai nesaglabājas, kā arī apstākli, ka pieteicēja nav saņēmusi Ministru kabineta atļauju saglabāt Latvijas pilsonību atbilstoši svarīgām valsts interesēm, kā arī Latvijas pilsonības atņemšanas gadījumā pieteicēja nekļūst par bezvalstnieci, Latvijas pilsonība pieteicējai ir atņemama, pamatojoties uz Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu.

[2.2] Minētais tiesību ierobežojums ir samērīgs ar sabiedrības interesēm nodrošināt tiesisko kārtību, kas ir atzīstama par aizsargājamu labumu, vērtību, kuras apdraudējums vienlaikus apdraud sabiedrības drošību. Līdz ar to pieteicējas tiesību ierobežojumam ir leģitīms mērķis. Konkrētais gadījums ir tipisks, un nav konstatējami apstākļi, kas ļautu atkāpties no noteiktā regulējuma.

[2.3] Tas, ka citas valsts pilsonība ir iegūta bez personas gribas izteikuma, ja tā nav iegūta Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas 6.punktā norādīto apstākļu rezultātā, nav apstāklis, kas ļautu saglabāt personai Latvijas pilsonību. Līdz ar to, ievērojot, ka lietā esošie pierādījumi neapliecina, ka pieteicējai dubultā pilsonība ir izveidojusies Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas 6.punktā noteikto apstākļu rezultātā, pārvaldei nav tiesiska pamata atkāpties no Pilsonības likumā noteiktā, paplašinot minēto regulējumu, un saglabāt pieteicējai Latvijas pilsonību.

[2.4] Ievērojot publiski pieejamo informāciju par Izraēlas pilsonības iegūšanas pamatiem un pieteicējas lietas apstākļus, kritiski vērtējams pieteicējas apgalvojums, ka viņa ir ieguvusi Izraēlas pilsonību automātiski, bez gribas izteikuma, ievērojot arī faktu, ka pieteicēja ir saņēmusi Izraēlas pilsoņa personu apliecinošu dokumentu un tādējādi ir apliecinājusi savu gribu iegūt Izraēlas pilsonību.

[2.5] Ietverot Pilsonības likumā 9.panta pirmās daļas, 23.panta otrās un trešās daļas, kā arī 24.panta regulējumu, likumdevējs tādējādi ir paredzējis, ka Latvijas pilsonība tiek atņemta arī personām, kuras bija Latvijas pilsoņi 1940.gada 17.jūnijā, vai viņu pēcnācējiem.

[2.6] Pieteicēja var ieceļot vai uzturēties Latvijā Imigrācijas likumā noteiktajā kārtībā. Turklāt pieteicēja jau vismaz kopš 2004.gada ir Izraēlas pilsone, tas ir, vēl ilgi pirms grozījumu Pilsonības likumā spēkā stāšanās, kad saskaņā ar Pilsonības likumā noteikto dubultā pilsonība Latvijas pilsoņiem nebija pieļaujama vispār. Līdz ar to pieteicēja, paužot savu brīvu gribu un izvēloties kļūt par Izraēlas pilsoni, bija apsvērusi tās sekas, kas varētu rasties, tomēr neuzskatīja tās par šķērsli Izraēlas pilsonības iegūšanai.

[2.7] Sākotnējais lēmums neliedz pieteicējai saskaņā ar Pilsonības likuma 25.panta otro daļu iegūt Latvijas pilsonību, naturalizējoties vispārējā kārtībā, ja tiek ievēroti Pilsonības likuma 11. un 12.pantā noteiktie naturalizācijas nosacījumi.

[3] Pieteicēja iesniedza tiesā pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu, kas pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pārvalde nav noskaidrojusi, kad pieteicēja ieguva Izraēlas pilsonību un kāds ir tās iegūšanas pamats. Izraēlas

pilsonību pieteicēja ieguva automātiski, ierodoties Izraēlā 2001.gadā, viņai uzreiz lidostā tika izsniegta Izraēlas Valsts pase. Iespējams, ka Izraēlas pilsonība pieteicējai piešķirta automātiski tāpēc, ka pieteicējai rados ir ebreju tautības pārstāvji un viņa ir uzskatāma par personu, kura atgriežas savā etniskajā dzimtenē.

[3.2] Pilsonības likuma vēsturiskā redakcija nenoteica dubultās pilsonības aizliegumu, kā arī nenoteica pienākumu atteikties no Latvijas pilsonības gadījumā, kad tiek piešķirta citas valsts pilsonība. Minēto apstiprina arī valsts iestāžu rīcība, jo, konstatējot dubultās pilsonības faktu (pieteicēja vairākkārt bija šķērsojusi Latvijas valsts robežu, uzrādot Izraēlas Valsts pasi), nesekoja rīcība, lai pieteicējai atņemtu Latvijas pilsonību. Spēkā esošais Pilsonības likums, kas stājās spēkā 2013.gada 1.oktobrī, faktiski pasliktināja pieteicējas stāvokli un ierobežoja pieteicējas tiesības uz dubultās pilsonības saglabāšanu.

[3.3] Izraēlas Valsts saviem pilsoņiem pilsonību neatņem, līdz ar to pieteicēja nevarēs izpildīt Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 6.punktā noteikto, lai iegūtu Latvijas pilsonību naturalizējoties.

Līdz ar to atbilstoši Pilsonības likuma spēkā esošajai redakcijai gadījumā, ja pieteicējai Latvijas pilsonība tiek atņemta, viņai uz visiem laikiem tiek liegts atgūt Latvijas valsts pilsonību, atgriezties uz dzīvi Latvijā un baudīt visas Latvijas Republikas Satversmē garantētās cilvēktiesības.

[4] Pārvalde rakstveida paskaidrojumā tiesai norādījusi, ka pieteikumu uzskata par nepamatotu, atsaucoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem. Papildus paskaidrojumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Saskaņā ar Ministru kabineta 2013.gada 24.septembra noteikumu Nr.975 „Latvijas pilsonības zaudēšanas un atjaunošanas kārtība" (turpmāk – Noteikumi Nr.975) 10.2.apakšpunktu pārvaldei informācija par pilsonības iegūšanas laiku un pamatojumu ir jāiegūst, ja tas ir iespējams. Konkrētajā gadījumā Izraēlas vēstniecība ir atteikusies sniegt jebkādas ziņas par pilsonību un pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu viņas teikto par Izraēlas pilsonības iegūšanas apstākļiem.

[4.2] Publiskajās tiesībās jaunā tiesību norma parasti piemērojama tiem apstākļiem, kas radušies pirms, bet turpinās pēc jaunās tiesību normas spēkā stāšanās, proti, jaunajai tiesību normai ir tūlītējs spēks. Konkrētajā gadījumā likumdevējs Pilsonības likuma pārejas noteikumu 14.punktā ir noteicis, ka Pilsonības likuma 23.panta otrajā daļā minētās personas iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības iesniedz gada laikā no 2013.gada 1.oktobra. Pieteicēja šo pārejas periodu nav izmantojusi.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.marta spriedumu pieteicējas pieteikums noraidīts.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[5.1] Tiesa konstatēja, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējai ir tiesības saglabāt Latvijas Republikas pilsonību līdztekus iegūtajai Izraēlas pilsonībai.

[5.2] Personas piederību Latvijas Republikas pilsoņu kopumam reglamentē Pilsonības likums.

Pilsonības likuma 23.panta otrajā daļā noteikts, ka Latvijas pilsonim, kurš ir ieguvis citas valsts pilsonību, ir pienākums 30 dienu laikā pēc tās iegūšanas iesniegt iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības. Šis pienākums neattiecas uz Latvijas pilsoni, kuram saskaņā ar šā likuma 9.panta pirmo daļu Latvijas pilsonība saglabājas. Saskaņā ar Pilsonības likuma 9.panta pirmo daļu Latvijas pilsonība saglabājas Latvijas pilsonim, kurš ir:

1) ieguvis citas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalsts pilsonību;

2) ieguvis citas Ziemeļatlantijas līguma organizācijas dalībvalsts pilsonību;

3) ieguvis Austrālijas Savienības, Brazīlijas Federatīvās Republikas vai Jaunzēlandes pilsonību;

4) ieguvis tādas valsts pilsonību, ar kuru Latvijas Republika noslēgusi līgumu par dubultās pilsonības atzīšanu;

5) ieguvis šīs daļas 1., 2., 3. un 4.punktā neminētas valsts pilsonību, bet saņēmis Ministru kabineta atļauju saglabāt Latvijas pilsonību atbilstoši svarīgām valsts interesēm. Ministru kabinets lēmumu pieņem ne vēlāk kā gada laikā, un tas nav pārsūdzams;

6) automātiski ieguvis citas valsts pilsonību apprecoties (ieguvis *ex lege*) vai adopcijas rezultātā.

No minētā izriet, ka Izraēlas pilsonības iegūšanas gadījumā ir jāatsakās no Latvijas pilsonības un likums paredz saglabāt dubultpilsonību tikai izņēmuma gadījumos un tad, ja Ministru kabinets par to ir pieņēmis īpašu lēmumu.

[5.3] Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punkts paredz, ka Latvijas pilsonību personai atņem, ja tā ieguvusi citas valsts pilsonību, neiesniedzot šā likuma 23.panta otrajā un trešajā daļā minēto iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, un nav zaudējusi Latvijas pilsonību, ja Latvijas pilsonības atņemšanas gadījumā persona nekļūst par bezvalstnieku.

Noteikumu Nr.975 15.punkts paredz, ka pēc dokumentu pārbaudes pārvaldes priekšnieks vai viņa pilnvarota amatpersona pieņem lēmumu atņemt Latvijas pilsonību vai lēmumu izbeigt pārbaudes lietu, ja pārbaudē nav konstatēti apstākļi, kas var būt iemesls Latvijas pilsonības atņemšanai.

[5.4] Tiesa konstatēja, ka ziņas par pieteicēju kā par Latvijas pilsoni 1992.gada 29.jūlijā iekļautas Iedzīvotāju reģistrā. Pieteicējai 2014.gada 28.augustā ir izsniegta Latvijas pilsoņa pase /pases numurs/. Pieteicēja 2001.gadā izbraukusi no Latvijas uz pastāvīgu dzīvi Izraēlā.

Pieteicēja ir ieguvusi Izraēlas pilsonību, ko apliecina, laika posmā no 2004.gada 15.jūnija vairākkārt šķērsojot Latvijas robežu, uzrādītā Izraēlas pilsoņa pase Nr./pases numurs/. Minēto apliecina Valsts robežsardzes Galvenās pārvaldes Nodrošinājumu pārvaldes 2015.gada 5.februāra vēstule Nr.23.1-5.1/77-IP.

No lietas apstākļiem izriet, ka pieteicēja no Latvijas pilsonības nav atteikusies. Pieteicēja ir lūgusi Ministru kabinetu

atļaut saglabāt viņai Latvijas pilsonību vienlaikus ar Izraēlas pilsonību. Ministru kabinets 2016.gada 9.februārī saskaņā ar Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas 5.punktu pieņēma lēmumu (rīkojums Nr.133, prot.Nr.6, 55.§) par atteikumu atļaut saglabāt pieteicējai Latvijas pilsonību.

Tiesa konstatēja, ka pieteicējas gadījumā ir iestājušies likumā noteiktie apstākļi, kas iestādei paredz pieņemt lēmumu par pilsonības atņemšanu.

[5.5] Administratīvā procesa likuma 65.panta pirmajā daļā noteikts, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu.

[5.5.1] Satversmes tiesa ir norādījusi, ka obligātā administratīvā akta izdošanas gadījumā valsts pārvaldes darbība ir strikti noteikta ar tiesību normu un pārvaldes iestādes pašas nevar izlemt, vai vispār un kādā veidā tām jāīsteno tiesību normas. Līdz ar to likumdevējs, paredzot obligāta administratīvā akta izdošanu, liedz valsts pārvaldei brīvību lemt par administratīvā akta izdošanas lietderību un noteikt konkrētu tā saturu. Obligātā administratīvā akta izdošanas gadījumā valsts pārvaldes iestādei nav atļauts apsvērt tā izdošanas un satura lietderību.

Tomēr minētajā tiesību normā nav ietverts aizliegums iestādei ievērot samērīguma principu, un, pieņemot lēmumu konkrētās publiski tiesiskajās attiecībās, iestādei ir pienākums to samērot ar cilvēktiesībām. Savukārt tiesai jāpārbauda, vai valsts pārvalde konkrētajās publiski tiesiskajās attiecībās ir ievērojusi samērīguma principa prasības, īpaši tad, ja ar obligāto administratīvo aktu tiek ierobežotas personas pamattiesības *(sk. Satversmes tiesas 2007.gada 28.februāra lēmumu lietā Nr.2006-41-01)*.

No Administratīvā procesa likuma 2.panta 1.punkta izriet valsts pārvaldes pienākums privātpersonu pieņemamo lēmumu samērot ar cilvēktiesībām, proti, izvērtēt valsts pārvaldes rīcības samērīgumu. Savukārt tiesu varai saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 2.panta 2.punktu jāpārbauda, vai valsts pārvalde konkrētajās publiski tiesiskajās attiecībās, īstenojot valsts varu, ir ievērojusi samērīguma principa prasības.

Samērīguma princips prasa ievērot saprātīgu līdzsvaru starp sabiedrības un personas interesēm, ja publiskā vara ierobežo personas tiesības un likumiskās intereses. Lai konstatētu, vai samērīguma princips ir ievērots, jānoskaidro, vai likumdevēja izraudzītie līdzekļi ir piemēroti leģitīmā mērķa sasniegšanai, vai nav saudzējošāku līdzekļu šā mērķa sasniegšanai un vai ierobežojošā rīcība ir atbilstoša jeb proporcionāla *(sk. Satversmes tiesas 2006.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr.2006-03-0106 27.punktu)*.

[5.5.2] Pieņemot grozījumus Pilsonības likumā, līdztekus Pilsonības likuma 1.panta 5.punktam, kas noteic, ka šā likuma mērķis ir, balstoties uz 1919.gada 23.augusta Likumu par pavalstniecību, Latvijas valsts nepārtrauktības doktrīnu un Latvijas valsts interesēm, atzīt dubulto pilsonību atbilstoši Latvijas valsts politiskajiem mērķiem un interesēm un pieaugošas mobilitātes apstākļos saglabāt Latvijas pilsoņu kopumu, likumdevējs likumā ir ietvēris arī 9., 23. un 24.pantu, kas regulē Latvijas pilsonības saglabāšanās un zaudēšanas nosacījumus dubultās pilsonības izveidošanās gadījumā. Izdarot 2013.gada 9.maija grozījumus Pilsonības likumā, likuma 9.pantā ir paredzēti atsevišķi izņēmumi dubultpilsonības saglabāšanai, un pamatā tie attiecas uz pilsonības saglabāšanu, iegūstot citas Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonību. Tādējādi likumdevēja mērķis nav saglabāt Latvijas pilsonību pilnīgi visām personām, kuras ir ieguvušas citas valsts pilsonību. Likumdevējs, īstenojot ekskluzīvo varu noteikt valsts pilsoņu loku, ir pieļāvis, ka Latvijas pilsonību zaudē noteikts Latvijas pilsoņu loks, proti, personas, kuras ir ieguvušas Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas 1., 2., 3. un 4.punktā neminētas valsts pilsonību un kurām atbilstoši Pilsonības likuma 9.panta pirmajā daļā noteiktajam Latvijas pilsonība nesaglabājas.

Pieteicēja ir izmantojusi savas tiesības lūgt Ministru prezidentam saglabāt viņai Latvijas pilsonību vienlaikus ar Izraēlas pilsonību atbilstoši svarīgām valsts interesēm saskaņā ar Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas 5.punktu. Ministru kabinets 2016.gada 9.februārī atteicis atļaut saglabāt pieteicējai Latvijas pilsonību. Šis lēmums nav pārsūdzams, tam nav norādīta motivācija, tādēļ arī tiesa nevar to pārvērtēt.

Pieteicēja Izraēlas pilsonību ieguva pirms grozījumu Pilsonības likumā spēkā stāšanās. Pilsonības likuma pārejas noteikumu 14.punktā noteikts, ka šā likuma 23.panta otrajā daļā minētās personas iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības iesniedz gada laikā no 2013.gada 1.oktobra.

Ņemot vērā minēto, aplūkojamajā gadījumā likums iestādei paredz konkrēta satura administratīvā akta izdošanu, ierobežojot tās rīcības brīvību un lietderības apsvērumu izdarīšanu, proti, Latvijas pilsonība pieteicējai atņemta, pamatojoties uz to, ka viņa ieguvusi citas valsts pilsonību. Šo kārtību likumdevējs ir skaidri ierakstījis tiesību normā.

[5.5.3] Tiesa konstatēja, ka konkrētajā gadījumā ar pārsūdzēto lēmumu Pārvalde vadījās no leģitīma mērķa nodrošināt tiesisko kārtību, kas ir atzīstama par aizsargājamu labumu, vērtību, kuras apdraudējums vienlaikus apdraud sabiedrības drošību. Ar šādu lēmumu ir iespējams sasniegt minēto leģitīmo mērķi.

[5.5.4] Pieteicēja Izraēlas pilsonību ieguva pirms grozījumu Pilsonības likumā spēkā stāšanās, kad saskaņā ar Pilsonības likumā noteikto dubultā pilsonība Latvijas pilsoņiem nebija pieļaujama. Secīgi pieteicēja ir nolēmusi pieņemt Izraēlas pilsonību un tādējādi kļūt par šīs valsts piederīgo situācijā, kad likums nepieļāva dubultpilsonību, kļūdaini un nepamatoti prezumējot, ka likums to pieļāva.

Pieteicējai, paužot savu brīvu gribu un izvēloties kļūt par Izraēlas pilsoni, bija jāapzinās un jāapsver tās sekas, kas varētu rasties, tomēr pieteicēja neapzinājās minētās sekas vai neuzskatīja tās par šķērsli Izraēlas pilsonības iegūšanai.

Neatsakoties no Latvijas pilsonības, pieteicēja vairāku gadu garumā radīja tiesiski nepieņemamu situāciju attiecībā uz viņas pilsonību, kā arī nepildīja Latvijas tiesību aktos noteikto pienākumu paziņot Latvijas valstij par izmaiņām savā tiesiskajā statusā, iegūstot citas valsts pilsonību.

Pieteicēja nekļūst par bezvalstnieku, turklāt pārsūdzētais lēmums neliedz pieteicējai ieceļot vai uzturēties Latvijas Republikā Imigrācijas likumā noteiktajā kārtībā.

Ņemot vērā minēto, tiesa piekrita pārsūdzētajā lēmumā norādītajam, ka konkrētais gadījums ir tipisks un nav konstatējami apstākļi, kas ļautu atkāpties no likumā noteiktā regulējuma, un pieteicējai uzliktais tiesību ierobežojums ir samērīgs ar sabiedrības interesēm nodrošināt tiesisko kārtību.

[5.6] Sākotnējais lēmums ir pieņemts saskaņā ar spēkā esošo Pilsonības likumā noteikto dubultās pilsonības un Latvijas pilsonības atņemšanas regulējumu (t.sk. Latvijas pilsonības atņemšanas regulējumu personām, kuras citas valsts pilsonību ir ieguvušas līdz grozījumu Pilsonības likumā spēkā stāšanās brīdim), kā arī Noteikumiem Nr.975.

Augstākā tiesa 2006.gada 16.maija spriedumā lietā Nr.SKA-168 ir atzinusi, ka publiskajās tiesībās jaunā tiesību norma parasti ir piemērojama tiem apstākļiem, kas radušies pirms, bet turpinās pēc jaunās tiesību normas spēkā stāšanās (ievadītiem jeb turpinātiem apstākļiem), citiem vārdiem sakot, jaunajai tiesību normai ir tūlītējs spēks.

Pieteicējas apgalvojums, ka pārsūdzētais lēmums nav likumīgs, jo ir pamatots ar Pilsonības likumu, kas stājās spēkā 2013.gada 1.oktobrī, kas ierobežoja pieteicējas tiesības uz dubultās pilsonības saglabāšanu, nevar būt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai, jo lēmums pieņemts, pamatojoties uz tajā brīdī spēkā esošo regulējumu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzina, ka izskatāmajā gadījumā Pārvalde ir pareizi piemērojusi Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu, izdodot obligāto administratīvo aktu – lēmumu par Latvijas pilsonības atņemšanu pieteicējai.

[5.7] Pieteicēja norāda, ka Pārvalde nav noskaidrojusi, kad pieteicēja ieguva Izraēlas pilsonību un kāds ir tās iegūšanas pamats.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.975 10.2.apakšpunktu, ja pārvaldei ir iemesls uzskatīt, ka Latvijas pilsonis ir ieguvis citas valsts pilsonību, neiesniedzot Pilsonības likuma 23.panta otrajā un trešajā daļā minēto iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, Pārvalde, veicot pārbaudi, noskaidro, kuras valsts pilsonību persona ir ieguvusi un, ja iespējams, kad iegūta attiecīgās valsts pilsonība, kā arī iegūšanas pamatojumu.

Kā izriet no lietas materiāliem, Izraēlas vēstniecība, atbildot uz Pārvaldes vēstuli par informācijas sniegšanu, ir norādījusi, ka nevar sniegt nekādu informāciju attiecībā par Izraēlas pilsonību. Arī pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu viņas teikto par Izraēlas pilsonības iegūšanas apstākļiem.

[5.8] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa secināja, ka pārsūdzētais lēmums ir pamatots un tiesisks, tādējādi pieteicējas pieteikums noraidāms.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2017.gada 22.marta spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[6.1] Tiesa nav līdz galam izvērtējusi, vai iestāde, piemērojot normatīvo aktu, ir ievērojusi samērīguma principu starp iestādes pienākumiem un cilvēktiesībām.

[6.2] Atņemot pieteicējai Latvijas pilsonību, automātiski tiek atņemta arī Latvijas valsts aizsardzība, kas pieteicējas un pieteicējas ģimenes gadījumā ir būtisks aizskārums, jo nav noslēpums, ka šobrīd Tuvajos Austrumos ir īpaši nemierīgs laiks – nepārtraukti kara draudi un pieaugoša neiecietība pret kristiešiem (pieteicēja un pieteicējas ģimene pēc reliģiskās pārliecības ir kristieši) gan no jūdaistu, gan no islāmistu puses.

[6.3] Pieteicējai tiek liegta iespēja brīvi atgriezties Latvijā, atgūt Latvijas pilsonību naturalizācijas kārtībā, jo pieteicēja nevarēs izpildīt Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 6.punktā noteikto, proti, pieteicēja nevarēs iesniegt paziņojumu par atteikšanos no Izraēlas pilsonības, un pat tad, ja šādu paziņojumu sniegs, tas nenozīmē, ka Izraēla pieteicējai atņems pilsonību, jo Izraēla nevienam neatņem savu pilsonību, kā arī no šīs pilsonības nav iespējams atteikties. Līdz ar to pieteicēja nevarēs atbilst Pilsonības likuma 11. un 12.panta nosacījumiem.

[6.4] Pieteicēja atsaucas uz Latvijas Republikas Satversmes 98. un 101.pantu.

[7] Administratīvajā apgabaltiesā saņemtajos Pārvaldes rakstveida paskaidrojumos norādīts, ka pieteicējas apelācijas sūdzība ir nepamatota.

[8] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskatīja rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[10] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa, izskatījusi lietu pēc būtības, pārbaudījusi un novērtējusi lietā iesniegtos pierādījumus, izvērtējusi apelācijas sūdzībā minētos argumentus, secina, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, pirmās instances tiesa ir noskaidrojusi visus būtiskos lietas apstākļus, spriedumā analizējusi pierādījumus un sniegusi tiem pareizu juridisko novērtējumu, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances

tiesas spriedumā izteiktajai motivācijai (sk. šī sprieduma [5] punktu) un atkārtoti to nenorāda.

[11] Apgabaltiesa nepiekrīt apelācijas sūdzības argumentam, ka pirmās instances tiesa spriedumā nav pienācīgi izvērtējusi, vai iestāde, piemērojot normatīvo aktu, ir ievērojusi samērīguma principu.

Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa (sk. šī sprieduma [5.5.3] – [5.5.4] punktu) ir pienācīgi izvērtējusi samērīguma principa ievērošanu un pamatoti atzinusi, ka iestāde ir vadījusies no leģitīma mērķa nodrošināt tiesisko kārtību, kas ir atzīstama par aizsargājumu labumu un vērtību, ka konkrētais gadījums ir tipisks un nav konstatējami apstākļi, kuri pieļautu atkāpi no likumā noteiktā regulējuma.

[12] Izvērtējot pieteicējas apelācijas sūdzības argumentu, ka Latvijas pilsonības atņemšanas gadījumā pieteicēja zaudēs Latvijas valsts aizsardzību (diplomātisko aizsardzību attiecībā uz personām, kurām ir Latvijas pase), kā arī tiesības piedalīties valsts un pašvaldību darbībā, kā arī pildīt valsts dienestu, apgabaltiesa norāda, ka iestāde, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir ņēmusi vērā apstākli, ka pieteicēja pēc Latvijas pilsonības zaudēšanas nekļūs par bezvalstnieci, līdz ar to viņa saglabās Izraēlas Valsts aizsardzību, kā arī varēs izmantot šīs valsts garantētās tiesības pildīt valsts dienestu un izmantot arī citas pilsoniskās tiesības.

[13] Pieteicēja apelācijas sūdzībā tāpat ir norādījusi, ka viņa nevarēs atgūt Latvijas pilsonību naturalizācijas kārtībā, jo nevarēs izpildīt Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 6.punktā noteikto prasību, jo Izraēla nevienam neatņem savu pilsonību, un ka no šīs pilsonības nav iespējams atteikties.

Administratīvā apgabaltiesa nepiekrīt minētajam apelācijas sūdzības argumentam un norāda, ka saskaņā ar Izraēlas Ārlietu ministrijas mājas lapā norādīto informāciju Izraēlas pilsoņiem, ievērojot noteikto kārtību, ir iespējams izteikt lūgumu par atteikšanos no Izraēlas pilsonības *(sk. http://mfa.gov.il/MFA/ConsularServices/Pages/Renouncing_Israeli_citizenship.aspx)*.

Pastāvot minētajiem apstākļiem, atzīstams, ka pieteicējai ir iespējas atjaunot Latvijas pilsonību naturalizācijas kārtībā atbilstoši Pilsonības likuma 12.panta nosacījumiem un tādējādi izmantot visas Latvijas pilsoņu tiesības, kā arī uzņemties visus pilsoņu pienākumus.

[14] Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt /persona A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2016.gada 16.maija lēmuma Nr.576 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentam viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnesis referents M.Birzgalis

Tiesneši K.Berķis

L.Paegļkalna